

3. Ubytki spirytusu stwierdzone w wyniku kontroli zapasów nie mogą, poza przypadkami, o których mowa w ust. 4, być pokryte nadwyżkami spirytusu stwierdzonymi w czasie poprzednich lub następnych kontroli zapasów.

4. Jeżeli w czasie rocznej kontroli zapasów spirytusu stwierdzona zostanie nadwyżka spirytusu, wówczas stwierdzone w ciągu roku (kampanii) nadmierne ubytki spirytusu zostają zmniejszone o stwierdzoną nadwyżkę, a podatek obrotowy uiszczony od nadmiernych ubytków skompensowanych tą nadwyżką podlega zwrotowi.

Przepisu powyższego nie stosuje się:

- 1) jeżeli stwierdzone w ciągu roku nadmierne ubytki spirytusu ustalone zostały w wyniku obrachunku, przy którym zapas magazynowy spirytusu równy był zeru bądź przy którym zapas spirytusu ustalono w drodze przeważenia po całkowitym opróżnieniu zbiorników, albo
- 2) jeżeli wdrożone w ciągu roku dochodzenia w celu stwierdzenia przyczyny nadmiernych ubytków spirytusu ustaliły, że winę za ich powstanie ponosi jednostka gospodarcza.

5. Ubytki w czasie przewozu spirytusu nie mogą być wyrównywane nie wykorzystanymi zanikami innych rodzajów (magazynowy, rektyfikacyjny) ani też nie wykorzystanymi zanikami bądź nadwyżkami, stwierdzonymi w innych przesyłkach.

6. Przy rewizjach obrachunkowych rektyfikacji i zakładów odwadniania ogólny ubytek magazynowy spirytusu

wszelkich rodzajów i stwierdzony ubytek aparatu należy dodać i porównać z sumą dozwolonych zaników: magazynowego i aparatuowego.

7. Jeżeli przy rewizjach obrachunkowych w rektyfikacjach i zakładach odwadniania zostaną stwierdzone nadwyżki spirytusu w magazynach, a jednocześnie będą ustalone nadmierne ubytki aparatuowe bądź odwrotnie, wówczas nadwyżki i ubytki podlegają wzajemnemu wyrównaniu, przy odpowiednim sprostowaniu zapisów w księgach.

§ 8. 1. W sprawach uregulowanych niniejszym zarządzeniem nie stosuje się przepisów § 5 ust. 3, § 21 ust. 2 oraz §§ 27, 38 i 39 uchwały nr 927 Rady Ministrów z dnia 3 listopada 1952 r. w sprawie podatku obrotowego od jednostek gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski z 1952 r. Nr A-97, poz. 1488 i z 1954 r. Nr A-48, poz. 664).

2. Traci moc zarządzenie Ministra Finansów z dnia 30 czerwca 1952 r. w sprawie norm zaników spirytusu dla gorzelnii oraz należnego podatku od ubytków (Monitor Polski Nr A-63, poz. 964):

- 1) co do §§ 1 i 2 — z dniem 1 stycznia 1962 r.,
- 2) co do pozostałych przepisów — z dniem 1 lipca 1961 r.

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1961 r., z wyjątkiem § 2 ust. 5, który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1962 r.

Minister Finansów: *J. Albrecht*

219

ZARZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 15 czerwca 1961 r.

w sprawie odbywania praktyki przez kandydatów na zawodowych kierowców samochodowych.

Na podstawie § 41 ust. 3 pkt 2 rozporządzenia z dnia 27 października 1937 r. o ruchu pojazdów mechanicznych na drogach publicznych (Dz. U. z 1937 r. Nr 85, poz. 616; z 1948 r. Nr 27, poz. 186; z 1949 r. Nr 30, poz. 218 i Nr 51, poz. 389; z 1952 r. Nr 1, poz. 8; z 1953 r. Nr 14, poz. 60; z 1954 r. Nr 3, poz. 6; z 1956 r. Nr 1, poz. 2; z 1960 r. Nr 18, poz. 110 i Nr 55, poz. 319) zarządza się, co następuje:

§ 1. Kandydaci na zawodowych kierowców samochodowych, szkoleni w ośrodkach szkolenia motorowego lub na kursach szkolenia kierowców pojazdów mechanicznych, prowadzonych na podstawie zarządzenia Ministra Transportu Drogowego i Lotniczego z dnia 24 stycznia 1953 r. w sprawie zasad organizowania i prowadzenia stałych oraz jednorazowych kursów szkolenia kierowców pojazdów mechanicznych (Monitor Polski z 1953 r. Nr A-26, poz. 310 i z 1957 r. Nr 55, poz. 349), z wyjątkiem kandydatów szkolonych na kursach, o których mowa w § 2, odbywają praktykę w obsłudze oraz prowadzeniu samochodów przewidzianą w rozporządzeniu z dnia 27 października 1937 r. o ruchu pojazdów mechanicznych na drogach publicznych (Dz. U. z 1937 r. Nr 85, poz. 616 — z późniejszymi zmianami) w ramach zajęć praktycznych, objętych programem nauczania ośrodka lub kursu.

§ 2. 1. Kandydaci na zawodowych kierowców samochodowych, szkoleni dla potrzeb własnych przez przedsiębiorstwa „Państwowej Komunikacji Samochodowej” oraz przez zainteresowane resorty, na kursach według skróconego programu, ustalonego przez Ministra Komunikacji, odbywają pó

ukończeniu kursu dodatkową trzymiesięczną praktykę w obsłudze oraz prowadzeniu samochodów w zakładzie pracy, który skierował ich na szkolenie.

2. W czasie praktyki określonej w ust. 1 kandydaci na zawodowych kierowców samochodowych zobowiązani są do przejechania na samochodzie ciężarowym co najmniej 3.000 km, prowadząc samochód pod nadzorem i odpowiedzialnością kierowcy posiadającego pozwolenie I lub II kategorii.

3. Na czas praktyki, określonej w ust. 1, kandydaci na zawodowych kierowców samochodowych otrzymują pozwolenie praktykanta na kierowcę pojazdów mechanicznych.

4. Odbycie praktyki potwierdza zakład pracy określony w ust. 1 na pozwoleniu praktykanta na kierowcę pojazdów mechanicznych.

§ 3. Traci moc zarządzenie Ministra Transportu Drogowego i Lotniczego z dnia 29 marca 1955 r. w sprawie zakresu i warunków odbywania praktyki przez kandydatów na zawodowych kierowców samochodowych (Monitor Polski Nr 33, poz. 317).

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Komunikacji: *J. Popielas*